

Khi Lướt Qua Nhau (Thời Sách)

Chương 49 : Chương 49: Ngoại truyện

"Lớp trưởng, thầy chủ nhiệm bảo cậu đến văn phòng để sắp xếp lại bài kiểm tra tháng này."

"Lớp trưởng, lần trước Trương Thành Nghĩa, Ủy viên ban thể dục bảo với tớ muốn cùng thi đấu bóng rổ, cậu có thể xin giúp thầy thể dục cho chúng ta một tiết luyện tập được không, cuối tuần này thi đấu rồi?"

"Lớp trưởng, bộ phận tuyên truyền bên kia ra thông báo thứ năm tuần sau phải bình bầu báo tường, cậu chọn một số người để làm báo tường đi, nội dung là về nếp sống mới, thời đại mới và học sinh mới, yêu cầu cụ thể có hết ở trong đây, cậu xem đi nhé."

Bầu trời ngoài cửa sổ luôn là màu xanh mà anh yêu thích, sự khoan khoái, dễ chịu cứ thế kéo đến, nhưng đám mây trắng trôi tự do phía cuối chân trời, giống như một cây đàn yên lặng, nếu như có ai đó chơi đàn, những nốt nhạc chắc chắn sẽ lan tỏa đi khắp bốn phương, nhẹ nhàng tạo ra những gợn sóng nhỏ trong gió.

Trên chiếc bàn đôi chứa đầy các tài liệu linh tinh, các bản báo cáo, những cuốn sổ ghi đầy những câu chuyện tình cảm, sau đó theo thói quen vẽ một bức tranh có bóng dáng của một người, khép vở lại thì một ngày cũng đã trôi qua.

Đeo cặp sách trên lưng đi qua một hành lang thật dài, dồn hết tâm trí để bước đi cũng là một loại thư giãn.

Skip in 7...Ad finishes in 29 seconds

Anh luôn luôn là người cuối cùng rời khỏi lớp, mỗi ngày có rất nhiều người gọi anh là "Lớp trưởng", rất ít người gọi anh là "Tô Lập", rất nhiều lúc anh chỉ nhớ mình là lớp trưởng và phải đảm đương rất nhiều trọng trách.

Lúc còn nhỏ, anh may mắn xuất thân trong một gia đình danh giá, gia đình và thầy cô giáo gửi gắm rất nhiều kì vọng vào anh, dần dần, anh

trở thành một người có tính cách lạnh nhạt, luôn khiến cho người ta cảm thấy thần bí, không thể với tới và anh luôn tự tin trong mọi việc.

Anh không hòa đồng với mọi người, rất ít người thật sự muốn kết bạn với anh, thế nhưng mỗi khi anh lên tiếng trong lòng họ đều khâm phục và tin tưởng.

Trong trí nhớ của anh luôn hiện hữu buổi hoàng hôn ngày đó, buổi tan học cuối tuần, tất cả mọi người đều đã sớm rời khỏi trường. Anh vẫn chậm chạp như cũ, bầu trời mùa đông có chút ửng đỏ, những đám mây nặng nề trôi trên bầu trời, đột nhiên sinh ra một chút áp lực và nặng nề.

Sân trường bỗng nhiên trở nên rất yên tĩnh, trên hành lang có tiếng bước chân rất nhỏ, giống như nhịp điệu của tiếng trống cố định, chợt vang lên rồi biến mất, anh thở phào nhẹ nhõm, bấm phím điện thoại, một giọng nam trầm ấm lọt vào tai.

"Lifts her eyes to grace the skies, and leave her world behind, the only streets she knows; says one day she's headed south, she dreams to leave this town..." Bóng tối chậm chạp vô tận che khuất tầm mắt khiến cho người ta cảm thấy sợ sệt, đi qua hành lang, một ngọn đèn đã hiện ra trước mắt.

Giữa mỗi lớp có hai ngọn đèn, có một người mặc đồng phục thể thao, buộc tóc đuôi ngựa, là một cô gái không nhìn rõ khuôn mặt đang đứng trên ghế, viết cái gì đó trên tấm bảng đen, có lẽ là đang viết báo tường.

Anh không nỡ làm phiền cô, khẽ bước đi qua, trong nháy mắt anh thấy trên bàn học có một quyển sách được đặt trên một chiếc cặp màu lam.

Là quyển sách [Cố Đô] của Xuyên Đoan Khang Thành, anh đã tìm cuốn sách đó thật lâu trong thư viện nhưng được tin đã có người mượn trước mất rồi.

Sự trùng hợp này làm cho anh cảm thấy có chút buồn cười, anh cúi đầu. Đi về phía những ngọn đèn ra khỏi dãy phòng học.

Chỉ có một lần duy nhất đó, nhưng nó lại khiến anh nhớ mãi trong những năm tháng ấy. Thời gian đã qua đi, nhưng không ngờ anh lại có

một đoạn ký ức ấm áp đến vậy.

Thư viện trường học là nơi anh yêu thích nhất, những giá sách san sát, những quyển sách được sắp xếp chi chít vào nhau, trong thế giới đặc biệt này, anh mới cảm nhận được sự yên lặng và bình thản, đó mới là không gian hoàn toàn chỉ thuộc về một mình anh.

Đột nhiên trước cửa truyền đến một tiếng rơi đồ, rất nhiều người đều ngẩng đầu lên xem rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì, một tập báo trong góc tường bị người va chạm vào, những quyển tạp chí rơi tung tóe trên mặt đất.

Một cô gái trên vai đeo một chiếc cặp màu lam, ngồi xổm xuống nhặt sách lên, cẩn thận vuốt ve từng nếp nhăn trên trang sách, trước mắt cô là cuốn sách mà cô sắp trả, trên bìa sách là hai chữ "Cổ Đô".

Hóa ra là cô ấy, trên trán lấm tấm những giọt mồ hôi, cô ấy cúi đầu nên đã che khuất hơn nửa khuôn mặt, lúc ngẩng đầu lên, mái tóc xõa xuống, khuôn mặt xinh xắn, đôi mắt trong veo như nước suối, tạo cho người ta một cảm giác yên bình.

Nhất định là cô ấy.

Có người ngồi xuống giúp cô ấy, cô gái ấy mỉm cười giống như gió xuân vờn qua mặt vào tháng ba, làm cho trong lòng người ta cảm thấy ấm áp.

Anh chỉ quan sát, cũng không để ở trong lòng.

Đây chỉ là những việc nhỏ không cần phải quá chú ý, giống như trên giấy viết thư hé ra chữ viết, không cẩn thận rơi vào trong ao, bị nước làm nhòe màu mực, chữ viết từ từ biến mất, chỉ có khắc trên giấy mới có thể vĩnh viễn giữ lại.

Thời gian dần dần trôi đi, anh vẫn bước những bước vững chắc, vượt qua thời kì niên thiếu khờ dại.

Anh cũng không có bất cứ sự rung động nào trong thời kì ấy, cũng không quá chú trọng đến những thứ phù phiếm ấy, đối với anh mà nói,

cuộc sống đã được gia đình định trước từ lâu rồi.

Một ngày bình thường như bao ngày, có người đứng ở cửa gọi anh: "Lớp trưởng, thầy giáo dạy Toán gọi cậu đến văn phòng."

Anh gật đầu, buông sách trong tay, đi tới văn phòng, gõ cửa đi vào, thầy giáo thấy anh mặt liền lộ vẻ tươi cười: "Ô Lập, đến đây, em giúp thầy thống kê điểm số một chút, kì thi Toán lần này em lại đứng thứ nhất, giỏi lắm."

Anh nhàn nhạt cười, kéo ghế ngồi xuống, một tờ giấy bài thi bay qua trước mặt anh, cách đó không xa là thầy giáo lớp khác đang giảng bài cho học sinh, tiếng nói dứt quãng truyền đến. Một lúc sau là tiếng nói rụt rè của một cô gái: "Cái đó, thưa thầy, em xin lỗi, thầy có thể giảng lại một lần không ạ, em vẫn chưa hiểu lắm chỗ này."

"Còn ở chỗ này, vì sao lại dùng cos ạ?"

Tuy giọng nói của cô gái kia rất nhỏ, nhưng khá diễn cảm, khiến cho người ta cảm thấy rất đáng yêu, mang theo một chút tò mò, anh nhìn không được nhìn về phía sau, khuôn mặt đã nhiều ngày không gặp khiến cho anh cảm thấy có chút bất ngờ.

"Hóa ra cô ấy không giỏi Toán." Trong lòng anh lặng lẽ ghi nhớ, nhưng cũng không suy nghĩ quá nhiều, tiếp tục công việc thống kê.

Bầu trời dần dần tối, những đàn chim bồ câu bay qua dãy phòng học, những đám mây trắng dần dần biến thành những rặng mây hồng, lấp đầy trên bầu trời, anh thấy chiếc bóng của cô gái trên mặt đất, nho nhỏ và gầy gò.

Thế nhưng không hiểu tại sao anh lại có một loại xúc động muốn đi về phía cô, anh muốn nói cho cô những công thức đơn giản mà anh đã tổng kết, muốn lấy những ví dụ giảng cho cô, thậm chí anh còn âm thầm hi vọng, nếu anh gặp cô ở một cuộc thi nào đó, anh sẽ len lút giúp đỡ cô.

Cuối cùng ngày đó đã thực sự đến, lúc anh đến địa điểm thi bất ngờ phát hiện cô gục mặt trên chiếc bàn cuối cùng trong phòng thi. Khuôn

mặt lo lắng đau khổ nhìn vào quyển sách Toán, lấy chiếc bút xinh xắn trong túi ra, trên đó có dán một lá bùa may mắn giống như các cô gái mê tín khác.

Có lẽ cô không phát hiện ra sự tồn tại của anh, thế nhưng anh nhất định sẽ cho cô xem đáp án bài thi của mình.

Anh cố ý để lộ bài thi ra, lần đầu tiên anh viết chi tiết các bước giải như vậy, chăm chú vẽ đường tiếp tuyến, ngay cả anh cũng cảm thấy kinh ngạc với phương pháp làm của mình.

Bầu trời ngày hôm đó rất đẹp, xanh thắm trong vắt. Những cơn gió nóng của mùa hạ cũng chậm chậm thối tới, làm những bài thi bay bay, trái tim của anh cũng vì cô mà bắt đầu rung động.

Mỗi kì thi anh đều thấy cô cúi đầu, luôn luôn là người cuối cùng đặt cặp sách lên bục giảng, ánh mắt lo lắng, mi tâm nhíu lại, giống như một con sóc bị bắt nạt nhưng cũng rất đáng yêu, kiên cường không chịu thua.

Thực ra lúc đó anh rất muốn quay lại mỉm cười với cô, an ủi cô, thế nhưng lần nào anh cũng tự mình xoa tan nó đi.

Nhìn cô như vậy thôi, nhưng cô cũng không quá thích gần gũi người lạ, cô cũng là một người nhạy cảm và cẩn thận.

Những cơn mưa thu mang lại cảm giác mát mẻ, dần dần đem anh dung nhập vào cái thành phố vắng vẻ, tang thương này.

Mỗi khi bắt đầu nhớ lại, anh đều cảm thấy một năm này thật dài, tựa như khoảng cách giữa thời kì hoa nở và quả rụng vậy.

Gặp lại cô lần nữa là ở trên lễ trao học bổng.

Lần đó cô đến muộn, cả người ướt sũng ngồi bên cạnh anh, không khí ẩm ướt tỏa ra từ trên người cô khiến anh khẽ rung động, giống như cây cối tràn đầy sức sống vào buổi sáng sớm vẫn còn vương những giọt sương mai, tỏa ra mùi tươi mát. Có lẽ vì khí nóng trong đại sảnh khiến cho mặt cô ửng hồng, làn da trắng ngần cùng với màu hồng trên má như một hi vọng ấm áp trong mưa tuyết mịt mờ.

Anh lặng lẽ nhìn cô, còn cô vẫn chăm chú xem những tiết mục trên sân khấu, dường như cô có tâm sự, không nghe thấy trên sân khấu đang gọi tên mình, anh đành phải nhẹ nhàng gọi cô: "Bạn học, đi lên thôi."

Có lẽ đó là lần đầu tiên anh chính thức nói chuyện với cô.

Trong nháy mắt anh có chút bối rối, cô không nhìn anh, mà dời tầm mắt xuống dưới, khẽ "Ừ" một tiếng, dường như muốn tránh xa anh.

Sau khi nghi thức trao học bổng hoàn tất, anh đứng phía sau nhìn thấy cô nói chuyện với một chàng trai, hai người rất thân mật, anh cũng quen chàng trai này, bình thường hay chơi bóng rổ cùng anh.

Sau đó bọn họ chạy vào làn mưa, để lại những bọt nước thật lớn.

Anh thấy cô mỉm cười, thoải mái cười to trong mưa, khiến anh cảm thấy có chút chói mắt.

Không nghĩ tới lần gặp nhau ấy lại là lần xa cách thật dài. Đêm mưa hôm ấy, cánh tay trái của anh bị thương, buộc phải nghỉ học một thời gian dài, cho nên thật lâu không được nhìn thấy nụ cười ấm áp của cô.

Mùa mưa năm ấy đột nhiên kéo thật dài.

Trong khoảng thời gian điều trị, mỗi khi trời dần dần tối, nghe thấy tiếng mưa xào xạc trên những chiếc lá, khẽ như vậy, dịu dàng đến thế, từng giọt từng giọt thấm vào trái tim anh, sau đó anh buông sách vở rồi lên sân thượng. Những cái cây trong vườn hoa của cư xá đột nhiên cao lên rất nhiều, cành lá rậm rạp, um tùm.

Anh cũng hiểu rõ mọi thứ và bắt đầu học được cái gọi là hồi ức.

Rất lâu sau đó anh cũng không hiểu tại sao mình lại nhớ dáng vẻ tươi cười của một người đến vậy, khi ký ức đã phủ đầy bụi được mở ra một lần nữa, anh chỉ vào một cô gái trong ảnh hỏi Tần Viện Viện: "Cậu có biết tên của cô ấy không?"

"Tại sao lại hỏi như vậy?"

"Bởi vì tớ rất muốn biết. Dáng vẻ tươi cười ấm áp của cô ấy làm cho tớ muốn tới gần."

Lúc ấy anh không nhận thấy suy nghĩ sâu xa trong ánh mắt của Tần Viện Viện, vì vậy anh và cô đã lướt qua nhau tận chân trời góc bể. Khi đang trải qua cuộc sống đại học nhạt nhẽo, anh vẫn như cũ thích ngắm mây trắng và trời xanh, đoạn hồi ức đẹp đẽ kia luôn khiến con tim anh thổn thức.

Anh bắt đầu nghe một số bài hát, chơi mấy trò chơi đơn giản, xem phim và lên các forum âm nhạc trò chuyện trên trời dưới đất, sau đó liên tục kết bạn với những người cùng sở thích, không biết là vô tình hay cố ý, cô gái tên Tống Ưc Văn kia đơn thuần nhưng thần bí, cũng cho anh có cảm giác đã từng quen biết.

Hầu như anh nói với cô những đề tài chưa từng nói bao giờ, nhưng anh lại có cảm giác mình đã từng nói rồi.

Nhiều lúc anh cùng cô nghe nhạc, xem phim, vào buổi tối cả hai đều không online, có lúc cô nói hôm nay phải lên thư viện tự học, sau đó anh cùng mang sách vở kiểm một phòng để tự học.

Hai người còn trao đổi thư từ.

Thư từ là phương tiện liên lạc nguyên thủy nhất, nhưng có một ngày anh đột nhiên cảm thấy hối hận, nếu như năm đó, anh để lại một bức thư trong ngăn bàn của cô gái ấy, liệu tình thế có thể thay đổi hay không.

Thế nên sau khi xem bộ phim [Thư tình] của Nham Tĩnh Tuấn, sau khi kết thúc bộ phim, hình ảnh của cô gái ấy không báo trước cứ xuất hiện trong đầu anh khiến trái tim anh âm ỉ đau.

Bọn họ đã trải qua những ngày tháng tươi đẹp, tự đi trên con đường của chính mình, bước trên con đường dài vô tận, đều chỉ giữ lại cho nhau hình bóng của mỗi người.

Sau đó, không hiểu vì sao cô gái tên Tống Ưc Văn cũng biến mất.

Cuộc sống của anh đột nhiên trở nên trống rỗng.

Sau đó khi đến nước Anh, trong màn mưa của tháng tư, lúc anh nhìn ra bầu trời bên ngoài cửa sổ, trong đầu bỗng xuất hiện khuôn mặt ửng hồng cùng với nụ cười tươi. Vì vậy anh đã viết: "Tôi có cảm giác có rất nhiều thứ tôi không thể nào nhớ lại được, dường như nó vô cùng quan trọng trong cuộc đời tôi, nhưng tôi không nhớ được nó có dáng vẻ như thế nào."

London ngày đó dày đặc sương mù không thể nhìn thấy bất cứ một thứ gì, anh nằm trong phòng, bật ca khúc 1972 của Josh Rouse — "We're going through the changes, hoping for a replacement, until we find a way out of this hole..."

Cuộc sống của anh từ này về sau đơn giản, trống rỗng, giống như nước chảy bèo trôi.

Chỉ là anh không nghĩ tới, trời tháng tư vẫn còn có thể đẹp đến vậy.

Trong đại sảnh rộng lớn, anh nghe được tiếng bước chân, anh vội vã đi tới gần bóng dáng kia, cô hơi nghiêng mặt, nhìn anh, khiến anh không thể đoán ra được điều gì.

Trái tim anh đập dồn dập, khẽ nắm thật chặt ngón tay, các ngón tay trở nên trắng bệch, trong không khí như có một tiếng chuông vang lên.

Khi đó đã là mười năm anh và cô lướt qua nhau.

- - - - - HOÀN - - - - -

LINK Truyện:

Khi Lướt Qua Nhau (Thời Sách) <https://truyenhayhoan.com/doc-truyen/khi-luot-qua-nhau-thoi-sach-3799102.html>

LINK Chương này:

Chương 49: Ngoại truyện <https://truyenhayhoan.com/doc-truyen/khi-luot-qua-nhau-thoi-sach-3799102/chuong-49.html>